

Klūnas, kas no centra kļuva par nomali

Māja vēl no sovhoza laikiem.

Virziena rādītājzīme pirms pagrieziena uz Klūnām vēstī - «Gaisma 2 km». Nopietni? Kāpēc Gaisma, ja tur patiesībā jābūt Klūnām? Vismaz tā tika domāts, plānojot braucienu. Labi, to noskaidrosim vēlāk, bet tagad griežamies vien pa labi, lai uzzinātu, kā rudenī dzīvo un jūtas ļaudis Klūnās (vai varbūt Gaismā?). Un, ja ir šāds vietas nosaukums, tad jādomā, ka gaismas tur pietiek arī šajā pelēkajā, piemirkušajā un drūmajā rudenī. Izrādās, tā vis gluži nav.

Klūnas vai Gaisma?

Pēc definīcijas Vikipēdijā Klūnas ir apdzīvota vieta Tērvetes novadā pie Skujenes upes. Dažkārt tā nodēvēta arī par vidējciemu. Līdz Dobelei - 25, līdz pagasta centram Zelmeņos - 9,5 kilometri. Asfaltēts ceļš gan neved nevienā virzienā, tāpēc braucējiem bez putekļiem vai dubļiem neiztikt. Grantētais autoceļš, kas paiet garām ciematam divu kilometru attālumā, ved uz Skujaini, kur var tikt uz jau civilizētā Auces - Jelgavas ceļa, bet, braucot otrā virzienā, pirmajā ceļu sazarojumā var doties uz Tērveti vai Sņikeri, bet vēl pēc 5 kilometriem nogriezies uz Bukaišiem vai Augstkalni.

Lai nokļūtu mūsu galamērķī, no šī ceļa jānogriežas un vēl jāpabrauc tie divi kilometri pa šaurāku un bedraināku ceļu cauri mežam.

Tērvetes pagasta pārvaldes vadītājs Māris Berlands saka, ka apdzīvoto vietu saucot abējādi. Viens sakot - Klūnas, cits - Gaisma. Parakājoties Google, var atrast, ka Latvijā ir divas apdzīvotas vietas ar Gaismas vārdu, taču Saulkrastu pagastā un Bārbeles pagastā Bauskas novadā, bet ne mūsu novadā.

Tā kā šī vieta gan kartēs oficiāli apzīmēta kā Klūnas, gan arī autobusu maršrutos minēta ar šo vārdu, paliksim pie Klūnām. Vairumam lasītāju, protams, ne viens, ne otrs nosaukums neko neizsaka, ne arī vispār ir dzirdēts.

Klūnu vārdu vismaz dabas sargātāju aprindās zināmāku dara Klūnu atsegums, kas ir aizsargājams ģeoloģiskais un ģeomorfoloģiskais dabas objekts. Tas atrodas pie Skujaines upes pusotru kilometru lejāk no ciematiņa un stiepjas līdz pat Bukaišiem. Taču augstvērtīgā mazās upītes ielejas un senlejas ainava ar nogāžu mežiem un iežu atsegumiem, kā tiek raksturots atsegums, dabas apceļotāju maršru-

tos nav iekļauta, jo nav tik viegli atrodamā un ir krūmos ieaugusi.

Godinot padomju saimniecību

Atkāpsimies netālā pagātnē, lai noskaidrotu, kā šī vieta tikusi pie dubultvārda! Ciematiņa stāsts ir sācies tikai padomju laikos, kad pēc Otrā pasaules kara šai pusē tikusi izveidota padomju saimniecība «Tērvete», kuru 1969. gadā pārdēvēja par padomju saimniecību «Gaisma». No tiem laikiem, kā noprotais, joprojām arī dzīvo šis vārds.

No atmiņu un informācijas krātuves, kas šajā gadījumā ir Mārites Būmanes un Andra Vēvera apjomīgā grāmatā «Tēvmājas Zemgales sirdī», var uzzināt, ka saimniecībai no augšas tikusi uzspiesta specializācija dārzkopībā, tāpēc sparīgi tika stādīti ābeļdārzi, kuru platība 1966. gadā jau sasniegusi 96,8 hektārus. 1963. gadā sāka būvēt ciematu - uz cēla pirti un veikalu, trīs daudzdzīvokļu mājas. Reformas, kā zināms, nav nekas jauns, un 1974. gadā bez jebkāda ekonomiskā pamata ir radusies ideja par kolhoza «Brīvais ceļš» un «Gaismas» apvienošanu vienā kolektīvajā saimniecībā. Lai to nepieļautu, ļaudis atļāvušies pat padomju gados izteikt savu protestu: uz dažādām iestādēm un ministriņām braukušas «Gaismas» delegācijas, taču nekā - apvienošanās vai, pareizāk sakot, «Gaismas» pievienošana «Brīvajam ceļam» notika, un tā kļuva par ražošanas iecirkni, kas nozīmēja kolhoza nomali, jo visa dzīve pārcēlās uz centru.

Apvienošanās esot notikusi vienlaikus ar jaunās 27 dzīvokļu mājas nodošanu ekspluatācijā. Lai saglabātos bijušās saimniecības nosaukums, jaunajai māijai nostalgiski dots nosaukums «Gaisma». Un tā saimniecības vārds turpina skanēt pat 50 gadus vēlāk.

Mēs no Klūnām!

Trīs sliktas lietas

Ciematam, kas atrodas pakalnā, var itin ātri izskriet cauri. Mājas abās pusēs, un pa vidu asfaltēta iela. Vienīgais asfalta klājums šajā pusē. Lejāk - vecu mūru grausti un kā vilciens gara ēka. Tā agrāk bijusi dzīvojamā māja, tad - kinoteātris, pēc atmodas - cehs, kur segas šūtas, bet pēc privatizēšanas ēka nevienam nav vajadzīga. Viens no dzirdētajiem variantiem - šī vieta esot istās Klūnas, bet ciematiņš augšā - Gaisma.

Dienas pirmajā pusē tas ir pavisam kluss, kā jau visi Latvijas mazie ciematiņi, kur reti kādu var ieraudzīt pie mājas. Vien netālu no autobusu pieturas uz soliņa sasēdusi četrotne. Saka - gaidot autobusu uz Dobeli. Iepazīstamies: Velta Puķīte, Toņa Gromova, Marija Gabale un Mihails jeb Miša Gaļickis. Uzreiz tiek uzķerta kopīgā sāpīgā tēma.

- Dzīve te ir sliktā tāpēc, ka mums ir divas sliktas lietas, - saka kundzes. Tā pirmā ir veikala vai vismaz autoveikala, kāds vēl netiek sen te iegriezies, trūkums, un otrā - sliktais ceļš, īpaši tie divi kilometri cauri mežam.

Labi vēl, ka esot autobuss. Tas kursē divreiz nedēļā - otrdienās un piektdienās. Pirms divpadsmitiem varot aizbraukt uz Dobeli, trijos pēcpusdienā - atpakaļ. Apmēram divarpus stundas esot, lai izskraidītu veikalus, aptieku, tirgu. Ja vajag citā laikā tikt uz aptieku vai pie ārsta, jādomā, ko darīt. Kaimiņi, kuriem savas mašīnas, ne vienmēr var palīdzēt, jo pašiem savas darīšanas, un par vešanu arī jāmaksā. Un kundzes atceras, kā agrāk minušās ar velosipēdu, un nekas. Bet ne jau tagad - 80 gados.

Un vēl trešā sliktā lieta, kas, ziemeļi nākot, paliek arvien sliktāka, - ielai neesot apgaismojuma. Bukaišos, Augstkalnē esot, Tērvetē, kā rakstot un stāstot, pat mežs esot izgaismots, bet te, kā smeijies, Gaismā, jātaustoties pa tumsu. Vasarā, kad garie vakari, vēl nekas, bet rudens tumšajā laikā?

Bet citādi te esot labi dzīvot - svaigs gaiss, plašums. Katrai ir savs dārziņš, kur kādu zaļumu izaudzēt. Lopus gan ciematā ne-

viens neturot. Esot kādam sivēns, pāris vistas. Vēl pirms pieciem gadiem bijusi arī gov, tad pēc piena nav vajadzējis skriet uz veikalu.

Velta Puķīte stāsta, ka Klūnās esot 44 gadus, atbraukusi no Vidzemes. Dobeļē dzīvojot brālīs, kurš Dobeles ģimnāzijā strādājis par skolotāju. Izdomājusi, ka jāpārceļas viņam tuvāk. Tā nu visi esot tuvumā - viena māsa «Nākotnē», otra - Olainē.

Tāpat kā citur lauku nomalēs, arī Klūnās daudzdzīvokļu mājās esot tukši dzīvokļi. Viena tante aizgājusi pie meitas, citi Dobeļē vai ārēmēs, bet dzīvokļus paturot un par tiem maksājot. Nodekot kā vasarnīca.

Vasarās, kad no Rīgas un citām pilsētām sabrauc mazbērni, Klūnās esot vislustīgāk. Tad te viņi skraidot bariņos, bumbu dzenājot, ejot uz Klūnu diķi. Tas gan esot privātipašumā, bet nevienam nav liegts peldēties un makšķeri pamētāt.

Labi, ka ir Miša

Pienāk sarkanais mikrobusiņš, un kundzes sarosās uz iekšā kāpšanu. Miša paliek. Jādodas pastrādāt, nu, pahaltūrēt, viņš saka. Miša te dzīvo kopā ar māti, un lepnī stāsta, ka esot viens no jaunākajiem, nupat palikuši tikai 50 gadi.

Jāpiebilst, ka viņš tiek pensijas vecuma sieviešu pienācīgi novērtēts. Visi te apkārt izglītoti, darbos aizņemti virieši, tāpēc labi, ka ir tāds Miša, kurš var palīdzēt ar vienkāršākiem darbiem, kas nav sieviešu spēkos.

Miša arī apzinās savu nozīmību un pozicionē sevi kā Klūnu ekspertu. Viņš visu zinot. Paspilgtinādams savu runu ar kādu sulīgāku vārdu, viņš izteiksmīgi izklāsta, cik dumsīgs ir par sliktu ceļu, un pauž pieredzēto 7. augusta vētras laikā.

Jā, vētra pārskrējusi pāri arī Klūnām, sasitot māju jumtus un nogāžot kokus. Taču nu jau viss ir kārtībā - mājas tikušas pie jauniem jumtiem krusas sakapāto vietā.

Nav sliktākā vieta

- Protams, piemirsti mēs esam šajā stūrī, bet nu cilvēki dzīvo, pie

visa pierod un pielāgojas, - saka Ēriks Poļikarpovs, kurš šai pusē nodzīvojis visu savu mūžu, strādājis sovhozā padomju laikā un pašlaik saimnieko savā saimniecībā. - Klūnām labākais laiks bija, kad te vēl pastāvēja mazais sovhozs «Gaisma». Tad te bija dzīves centrs, visas daudzdzīvokļu mājas uzceltas tā laikā. Kā pievienoja «Brīvajam ceļam», tā arī visa dzīve uz turieni pārcēlās. Sovhoza laikā bija arī vīnogu siltumnīcas un dārzi, to visu noārdīja. Jo lielāka saimniecība vai novads, jo mazās vietas ātrāk kļūst par nomali un tiek aizmirstas. Krievu laikā tā bija, un tā ir arī tagad.

Saka, ka nav veikala? Veikals bija, bet reāli nevarēja pastāvēt. Cik tad to pircēju? Autobuss divreiz nedēļā iet, var aizbraukt sapirkties. Citiem ir mašīnas. Dobeļē nav tālu, vienīgi tie ceļi varēja būt labāki.

Klūnas nav tā sliktākā vieta, dzīvot var. Ir daudz briesmīgākas vietas. Viss notiek, un dzīve ir forša. Kas ir agrāk strādājis, tas vienmēr atrod, ko darīt. Kurš agrāk neko nedarija - nedara arī tagad.

Būs gaišāk

Komentāru lūdzu Tērvetes pagasta pārvaldes vadītājam Mārim Berlandam. Viņš skaidroja, ka Klūnās pašlaik dzīvo ap 50 cilvēku, pārsvarā pensionāri. Ir arī jaunie cilvēki, kuri brauc strādāt uz Dobeli vai citām vietām.

Viņš arī informēja, ka meža ceļš no pagrieziena uz Klūnām ir nesen nogreiderēts, tāpēc tas tagad ir daudz līdzenāks. Līdz gada beigām Klūnās jābūt ierīkotam ielas apgaismojumam. Projektā paredzēts, ka gar asfaltēto ceļu un uz garāžu pusi SIA J.E.F. uzstādīs piecus stabus ar laternām.

Anita Banzīņa
Autores foto

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

«Ja nav attīstības, ar mani ir cauri...»

Sportiste. Trenere. Vadītāja. Uz šiem trim «pīlāriem» galvenokārt balstās daudziem pazīstamās tērvetes kerē LINDAS KARLOVICAS dzīve un ikdiena. Bet tas izrādās ļoti vienkāršoti sacīts. Mūsu sarunā atklājas, ka šajos trīs vārdos ir ietverts daudz vairāk, nekā iesākumā šķiet. Viņas vadītās Dobeles novada pašvaldības Sporta pārvaldes darba vadmotīvs ir: «Dzīve ir kustība.» Un to sarunbiedre uzskatāmi apliecina diendienā.

Hiperaktīva meitene, kam padevās viss

Jā, dzīve ar sportu vienmēr ir bijusi saistīta. Bērībā gan es biju ne no tām stiprajām meitenēm, bieži slimoju. Bet man patika jebkādas nodarbības laukā, dažādas spēles, biju diezgan hiperaktīva. Tas viss mani norūdīja. Tērvetes skolā sporta iespējas gan bija visai mazas. Kad pārgāju mācīties 5. klasē Augstkalnes vidusskolā, tur tās bija plašākas. Arī sporta skolotājs pats bija ļoti aktīvs uz sportošanu un mūs «parāva» līdzī. Man, laikam jau kā lauku bērnam, padevās viss, jo, Tērvetē dzīvojot, tur taču ir kalni, reljefs: skrējām, lēcām, slēpojām, ar riteni braucām. Piedalījāmies toreizējās spartakiādēs, bija mums «Silaines» komanda. Darijām visu ko: braucām startēt biatlona sacensībās, piedalījāmies toreizējā GDA daudzciņā, šausnā. Arī vieglatlētika padevās, riteņbraukšana (trenējos Jelgavas novada «Nākotnē» pie Viļņa Bula), iesaistījies tomēr arī militārajā daudzciņā, jo viss agrākais Dobeles rajons bija bāze Latvijas izlasei militārajā daudzciņā (trenēti tad bija Jānis Šaubergs, Agris Libergs). Šo «skolu» ir izgājuši vairāki tagadējie vadītāji, tostarp mani kolēģi Anita Celmiņa, Viesturs Dude, Sandra Laiere – Lapinska, Guntis Dude, Aldis Cīrulis. Tolaik izbraukāju visu kādreizējo padomju savienību, kas man deva lielu gandarījumu, ka varu kaut ko redzēt, un iemācīja arī to, ka, lai iekļūtu pieaugušo izlasē, ir ar sevi jāstrādā visu laiku. Tas, protams, norūdīja raksturu. Paši sevi trenējām, daudz lasījām literatūru krievu valodā. Gribējās izprast daudzas lietas. Tad arī sapratu, ka mana dzīve varētu būt saistīta ar sportu. Tā kā sportoju diezgan aktīvi, gatavošanās skolas eksāmeniem vairāk notika patstāvīgi, individuāli, jo atradāmies patstāvīgās nometnēs ārpus Latvijas. Konkurss Sporta akadēmijā bija diezgan liels: četri uz vienu vietu. Iestājos kā sprintere vieglatlētikā uz 200 m, lai gan tā nebija īsti mana disciplīna, bet militārās daudzciņas novirziena atsevišķi nebija.

Augstskolā, lai iegūtu treniņu procesam kvalitatīvas «zamša» «Adidas» botas, kas bija ļoti liels deficīts tajā laikā, nācās atbalstīt LVFKI (Latvijas valsts fiziskās kultūras institūtu) un startēt arī citos sporta veidos. Piedalījos sacensībās distanču slēpošanā. 80. gadu beigās no institūta braucām arī mācīties par kalnu slēpošanas instruktoriem uz Poliju, Zviedri-

ju. Tā bija pirmā saskare ar kalnu slēpošanu kā tādu. Fizikālās institūtā ļoti patika mācīties. Mācoties otrajā kursā, bija iespēja būt starp tiem astoņiem studentiem, kurus izvēlējās no dažādām Latvijas augstskolām stažēties Zviedrijā. Protams, bija patikami iepazīt citas valsts kultūru, vidi. Tas bija līdzīgi, kā tagad ir «Erasmus» programmas. Tas arī bija interesants pavērsiens.

Tā kā man patik strādāt ar bērniem, papildus kvalifikācija man ir treneris – pedagogs. Pēc augstskolas atgriezies strādāt Augstkalnē, vienlaikus Sporta skolā – par vieglatlētikas treneri. Man gribējās sevi pierādīt, tāpēc centāmies, lai Augstkalne kļūtu spēcīga vieglatlētikā, un tas mums izdevās, arī Latvijas mērogā. Kopā arī Dobeles Sporta skolas audzēkņiem veiksmīgi startējām Latvijas jaunatnes čempionātos vieglatlētikā.

Rokasbumba? NĒ!

Es pat īsti nezinu, kā nonācu rokasbumbā. Mana meita iesaistījās handbolā, un trenere reiz mani uzrunāja, ka tiek dibināts sieviešu handbola klubs (tie bija pirmsākumi) un vai es negribot piedalīties. Teicu, ka man tā rokasbumba galīgi nepatīk: tas ir brutāls sporta veids, turklāt es esmu individuālas sportošanas piekritēja. Ko es tur darišu?... Bet, nu, labi, piekritu pamēģināt. Turklāt pirms tam gadus padmsmit (no divdesmit gadu vecuma) spēlēju basketbolu «Tenax» komandā. Tā kā pāriet uz handbolu bija viegli, jo bumbas izjūta jau bija. Mūsu Dobeles sieviešu komanda saucās «DSHK», un treneri bija Juris un Gaļina Savicki. Pirmajā spēlē pret spēcīgu komandu no Ogres, pašai par lielu brīnumu, jau iemetu vienpadsmit vārtus. Protams, ir patikami, ja laukumā vari izdarīt kaut ko tādu. Tā jau pirmajā gadā, daļēji arī tāpēc, ka esmu kreile, mani paņēma izlases sastāvā. Sporta akadēmijas komandā spēlēju gan Somijas – Latvijas līgā, gan Latvijas sieviešu handbola izlasē. Tā sanāca ļoti ātri visu mācīties, apgūt.

Esmu viņus ar to «aizdedzinājusi»

Ar laiku gribējās pierādīt, ko es varu šajā jomā izdarīt kā trenere. Sāku strādāt ar bērniem Augstkalnē: protams, bez jebkādas atlases, bez kādas īpašas bāzes. Trenējāmies pļavā, atsaucīgi bija bērnu vecāki. Interesantākais: lai varētu atbilstoši

sagatavoties, ar vecāku mašinām kopā ar mazajiem sportistiem reizi mēnesī braucām uz turnīriem Igaunijā. Nezinu, kā viņi «panesās līdzī» tam manam trakumam... (Smejas.) Vecāki pie stūres, sniegs... Tas bija ap 2006. gadu. Trīs gadus mēs tā startējām. Tad sākās Latvijas čempionāts, un mēs aizgājām visiem priekšu, jo bijām izgājuši šo Igaunijas «skolu». Tagad šie audzēkņi jau spēlē Latvijas izlasē, un man ir prieks, ka bija iespēja Bukaišu, Augstkalnes, Tērvetes bērniem izrauties un būt tur, kur viņi ir tagad. No Augstkalnes pagasta ir nācis arī izcilais handbolists Ingars Dude. Latvijas dažādu vecumu izlasēs šobrīd ir divpadsmit mani puikas. Pieaugušo izlasē spēlē Antons Šuleiko, Kārlis Krūmiņš, Valdis Kalniņš, Kristers Ozols, kā arī sieviešu izlasē ir Kintija Kokina, Dinija Purviņa, Asnate Egle, kuras sešus gadus kopā ar zēniem arī trenējās vienā grupā. Daudzi spēlē Latvijas handbola Virslīgas klubos. Tas ir galvenais, ka esmu viņus «aizdedzinājusi» ar šo sporta veidu un viņi to ir iemīlējuši, tas ir viņu dzīves sastāvdaļa.

Savu roku esmu «pielikusi» arī audzēkņu sagatavošanā citos sporta veidos, tostarp triatlonā. Esmu sapratusi, ka trenerim, lai kaut ko sasniegtu, ir jābūt nedaudz trakam fanātiķim, kurš iet pāri robežām, līdzī saviem audzēkņiem «vienā vilnī». Trenējas jau visi, bet, lai tiktu pašā augšā, ir jāpaveic vairāk par ierasto. Visa pamatā ir milzīgs darbs un virs tā – vēl papildus darbs. Un tad tu tiec virsotnē. Tas ir pamats, kas jāiemāca bērniem, – darba mīlestība. Un trenerim nereti ir jābūt arī kā mammai. Ja to nevar, tad tur nekas nebūs.

Ar pedagogiju vien neiztikt

Augstskolu biju beigusi 1992. gadā, Naudiņas bija tik, cik bija,

strādāju gan skolā, gan Sporta skolā. Papildus sākām nodarboties arī ar lauksaimniecību; no viena hektāra «uzaudzējām» astoņdesmit, lai varētu «atsperties». Ar vienu pašu pedagoga profesiju nevar izdzīvot, izskolot savus bērnus. Nu jau meitas ir lielas, abas beigušas augstskolu: viena ir juriste, otra – finansiste. Bērni ir auguši ļoti patstāvīgi, jo nebija jau laika: ar vīru visu laiku esam strādājuši divos darbos. Varbūt tas nav pārāk labi, taču neesmu sēdējusi bērniem klāt un uzspiedusi savus lēmumus. Meitas pašas saprata, ka pēc 9. klases grib mācīties tālāk, ka vajag kaut ko vairāk, un aizgāja uz ģimnāziju. Pēc tam jau ir viegli, jo bērns pats saprot, ka zināšanas vajag viņam. Un tad arī viss izdodas.

Gribas sakārtot sporta infrastruktūru

Novada Sporta pārvaldi sāku vadīt 2021. gada nogalē. Pirms tam biju Tērvetes novada sporta nodaļas vadītāja, līdztekus strādāju arī hallē, Sporta skolā. Kāpēc izvēlējies administratīvo darbu? Nu, ja man būtu 20 vai 30 gadu, es nekad neietu uz to, jo man patīk darbs ar bērniem, patīk redzēt rezultātu. Bet man gribējās novadā sakārtot sporta infrastruktūru: lai ir atbilstoša sporta zāle, piemēram, Augstkalnē; lai pie daudzdzīvokļu mājām pagastos bērniem būtu iespēja aktīvi darboties, lai viņus dabūtu ārā no mājas. Sapratu: kamēr šo darbu neuzņemšos, nevarēsim realizēt idejas. Jāsaka paldies toreizējā Tērvetes novada domes priekšsēdētājai Dacei Reinikai, ka viņa atbalstīja manas idejas un kopā ar visiem darbiniekiem, domes deputātiem neatteica finansējumu, kur tas bija vajadzīgs. Vienīgā mana nožēla ir par Tērvetes sporta halli, kuru vajadzēja taisīt lielāku, bet tur es neko nevarēju mainīt. Tā ir nedaudz par

mazu, jo šobrīd neder nedz florbolistiem, nedz handbolistiem. Tērvetē bāzējas Latvijas florbola 2. līgas komanda «Tērvete», bieži handbolisti izmanto zāli. Tā ir mana gruzdoša sāpe...

Apvienojoties novadiem, gribējās turpināt sakārtot infrastruktūru apkārt stadiona teritorijai arī plašāk, jo nav īsti sporta bāzes treniņiem Dobeles Sporta skolai, arī Dobeles pilsētas lielajām skolām sporta stundu programmu realizācijai, iedzīvotājiem, sporta klubiem. 2022. gadā jau veidojam tehnisko specifikāciju šiem sporta laukumiem, kā tie varētu izskatīties. Visam jābūt kompaktam, viegli ekspluatējamam, multifunkcionālam. Nu ir tā, ka multifunkcionālie laukumi jau šogad realizēties (es ceru, jo līgums ar būvniekiem ir noslēgts): būs gan laukumi handbolam, futbolam, basketbolam, volejbolam, gan moderni treniņi iedzīvotājiem. Tas būs liels un gaidīts piensūms visai Dobeles pilsētai, visam novadam kopumā. Līdz ar to būs sakārta teritorija arī līdzās «Vārpa» ēkai, kuru, cerams, varēsim izremontēt, renovēt un paplašināt atbilstoši šodienas vajadzībām. Manuprāt, 40 gadus tā nav remontēta. Viss ir izdarīts, lai to varētu paveikt.

Šogad būs arī jauna Sporta pārvaldes mājas lapa. Ir svarīgi, lai vienkop būtu gan mūsu aktualitātes un pasākumi un iedzīvotāji varētu atrast informāciju par nodarbibu iespējām, gan katrs pagasts varētu lepoties ar savām sporta norisēm.

Šajos divos gados esmu centusies atdzīvot pagastos sporta dzīvi. Nosacījums ir, ka mēnesī jābūt vismaz vienam sporta pasākumam, un tiem jābūt daudzveidīgiem, ar dažādām aktivitātēm. Lēnām, bet tas izdodas. Pēc afišām redzams, ka viss notiek. Protams, vēl ceļš ejams uz daudzām citām organizatoriskām lietām, bet arī tās mēs sakārtosim.

Bez komandas nevar

Protams, strādājot lielā novadā, nevar bez savas komandas. Man ir laimējies, ka esmu strādājusi arī par sporta organizatoru: ja vajag, varu «ielekt» šajos pienākumos, un mēs brīžam arī nešķirojam, kas kuram darāms. Ja kolēģi redz, ka es daru to pašu, ko viņi, arī viņu attieksme ir solidāra. Ir jānovērtē katrs cilvēks,

(Vēl – 7. lappusē)

Sarmītes Ronēs foto

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

Sevi apliecināja jaunās peldētājas

Uz pjedestāla 3. pakāpiena - Dobeles Sporta skolas peldētājas – bronzas medaļnieces stafetes kompleksajā peldējumā.

20. oktobrī turpinājās peldēšanas sacensību «maratons» Dobeles Sporta skolas jaunajām peldētājām. Šoreiz tas bija Latvijas U13 čempionāts peldēšanā, kas notika Jūrmalā. Sacensībās piedalījās LPF licencēti peldētāji ar III sporta klasi: jauniešes, dzimušas 2010. gadā, un jaunāki, kopā pulcējot peldētājus no 19 dažādām komandām.

Uz sacensībām no Dobeles devās Evelīna Vitiņa (2010), Elizabete Veršakova (2010), Enija Djurendaka (2011), Enija Veltensone (2012), Marta Gustiņa (2012) un Keita Pitka (2012).

Šajās sacensībās uzsvars bija pārbaudīt meiteņu spējas nedaudz «garākā» distancē, nekā ierasts: bija jāpeld 200 m kādā no peldēšanas stiliem.

Labākā no mūsu peldētājām 200 m brīvajā stilā bija Enija Djurendaka, kura izcīnīja sesto vietu

un izpildīja II sporta klasi šajā distancē.

Atzīstamu rezultātu šajā distancē uzrādīja Evelīna Vitiņa, kura spēja uzlabot savu rezultātu par sešām sekundēm.

Savukārt Enija Veltensone vēlreiz apliecināja, ka ir spēcīga «brasiste», un cīņā ar gados vecākām meitenēm spēja kāpt uz goda pjedestāla trešā pakāpiena 200 m brasā!

Lielisks starts arī Keitai Pitkai, kura uzlaboja savu rezultātu

200 m kompleksajā peldējumā, izcīnot piekto vietu.

Pēdējā disciplīna mūsu sportistēm bija stafete 4 x 100 m kompleksajā peldējumā. Startam tika pieteiktas Keita (100 m uz muguras), Enija V. (100 m brass), Marta (100 m tauriņstils) un Enija D. (100 m brīvais stils).

Gana interesantā un sīvā cīņā mūsu meitenes spēja izcīnīt bronzas godalgas, vien par 1,5 s apsteidzot Daugavpils Individuālo sporta veidu skolu, pierādot, ka «KOMANDĀ IR SPĒKS». Zelta medaļas stafetē gan meitenēm, gan zēniem izcīnīja Jelgavas specializētās peldēšanas skolas audzēkņi.

Kārlis Kalniņš,
treneris
Autora foto

Dobelnieku panākumi velokrosā

Šajās pašās sacensībās elites grupās uzvarēja Māris Bogdanovičs un Evelīna Ermane – Marčenko, kura savulaik bija trenera Daiņa Rītuma audzēkne.

21. oktobrī Salaspilī notika Latvijas čempionāts velokrosā. Sacensības risinājās izteikti vējainos un drēgnos laika apstākļos, startējot bērnu, jaunatnes, elites un amatieru sportistiem, vēsta Latvijas Riteņbraukšanas federācijas informācija.

Dubultuzvaru izcīnīja Dobeles Sporta skolas trenera Māra Bogdanoviča izglītojamie: čempiona titulu M12 grupā (2012. – 2013. gadā dzimuši zēni) ieguva Rodrigo Fecers, savukārt Renārs Vaitkevics finišēja 2. vietā.

Meiteņu konkurencē F14 grupā (2010. – 2011. dz.g.) Evelīna Vitiņa ierindojās 3. vietā. M10 grupā (2014. – 2015. dz.g.)

Elijs Elmanis ieguva 3. vietu. Tāds pats sasniegums M18 grupā (2006. – 2007. dz.g.) - Krišjānim Lejiņam.

Mūsu riteņbraucēju treneri ir Tamāra Bumbiere, Māris Bogdanovičs un Dainis Rītums.

Sagatavoja **Sarmīte Rone**
Foto no Dobeles Sporta skolas krājuma

«Ja nav attīstības, ar mani ir cauri...»

(Sākums – 5. lappusē)

kurš ir tavā paspārnē, padotībā, katra pienesums. Katram labam vārdam ir atgriezeniskā saite. Laikam vissliktāk ir tad, ja cilvēki pie tevis nenāk un neko neprasa: man liekas, ka tad nav kaut kas kārtībā, tu neesi vajadzīgs.

Mēs arī veidojam savus saliedēšanās pasākumus, viss notiek raiti. Ir labi. Man patīk. Mana komanda man uzticas, jo zina, ka jebkurā gadījumā es viņus aizstāvēšu iespēju robežās, cenšoties godīgi izanalizēt situāciju. Ir labas attiecības ar citām nodalām: jebkurā brīdī varu vaicāt pēc padoma.

Svarīgākais – pareiza taktika

Kā visu pagūstu? Nu jau ir tā, ka handbola sporta meistarības grupā puīši ir izauguši, liela daļa jau mācās Murjānos. Līdz ar to lēnām sāku treniņu darbu «atlaist»: vairs grupas neņemšu. Arī man jau nav vairs divdesmit

gadu. (Smaida.) Lielais sports arī ir paņēmis savu daļu veselības. Tā tas ir. Joprojām agrākās sporta traumas liek manīt. Augstkalnes skolā tika nostrādāti vairāk nekā 27 gadi, tāpat Sporta skolā pavadīti divi gadu desmiti. Tagad galvenokārt ir lietas, kas man jāpaveic savā administratīvajā darbā.

Protams, mūsu zemnieku saimniecībā es sen vairs neesmu darītāja, tas ir mans vīrs, kurš tur strādā un rūpējas par visu.. Kamēr bijām jauni, rāvām abi nezāles ar rokām un tamlīdzīgi... Tagad vairs nē. Es arī nejaucos viņa darbos. Bet par vēlajiem vakariem... Mans vīrs jau ir pieradis, ka esmu mājās astoņos, deviņos.

Redziet, kā ir: pirms gadiem trīsdesmit lepojos, ka varu 68 dienas strādāt bez brīvdienām. Jaunības maksimālismā tas šķita – Wow! Nu, būtībā nav tas nekāds Wow: ja tu neatpūties, tu nevari izdarīt to, kas jāizdara. Tāpēc es lēnām «atlaistu» kaut ko no tā visa, kas bijis kopā «sasiets». Un galu galā man ir arī mazdēls, kam jāvelta savs laiks, tāpat – mājās solim.

Lai tiktu ar visu galā, vienmēr ir palīdzējis mans spīts: gan, tiecoties uz rezultātu, gan citādi. Man patīk sporta veidi, kuros ir jādoma. Mana mīļākā vieglatlētikas disciplīna bija 800 m skrējieni, kad pēc pirmā apla stadionā sākas taktiskā cīņa: tā ir taktiskā cīņa, kad skrienot jāvērtē, jāuzmin sāncenša domas un tamlīdzīgi, lai finišā nonāktu tur, kur gribi. Tas pats ir handbolā: ir jādoma tā, kā domā pretinieks. Tā ir šaha spēle, piedāvājot savus netradicionālus risinājumus, kas apstulbina pretinieku, dodot priekšrocības pašam, lai izvirzītos vadībā. To mācu arī saviem audzēkņiem: ja būsi soli priekšā šajā «šahā», būsi vadībā arī rezultātā.

Līdzīgi ir arī administratīvajā darbā: es nevarētu strādāt, ja neredzētu izaugsmi. Ja attīstība vairs nenotiek, viss, – ar mani ir cauri! Kā sportiste, trenere esmu vērstā uz rezultātu, attīstību. Ja tā nav, man ir garlaicīgi.

Sarmīte Rone

«Santas» novembra numurā lasi:

* Intervija ar vienu no krāšņākajām Nacionālā teātra aktrīsēm Mariju Bērziņu. Viņa ir atgriezies uz skatuves pēc dēla piedzimšanas pauzes, ideju pilna. Taču šī intervija ir arī kā meitas vēstule ilgi nesatiktajam tēvam...

* Novocot skaisti. Vienkārši vārdi, bet kāpēc tajos vibrē tik liela spriedze?

* Virieša intervijā uzņēmējs Jānis Berdigans. Tikai 34 gadus vecs, bet viņa vadītais *Printify* – jau simtiem miljonu vērts uzņēmums. Intervijā – par ārējām un iekšējām cīņām, kas bija jāizcīnā, lai piepildītu darba un privātos sapņus.

* Reāla pieredze, iedarbīgi padomi: kā savaldīt laiku, lai paspētu paveikt šķietami neiespējamo.

* Pāra intervijā arhitekti Linda Krūmiņa un Miķelis Putrāms, kuru radītais Dailes teātra skvērs saņēma Latvijas Arhitektūras gada balvu. Stāsts par divu pretēju cilvēku attiecībām mājās un darbā.

* Leģenda par pirmo sportisti, kas Latvijai atnesa olimpisko zeltu, – Inesi Jaunzemi. Par viņas dzīvi, iekšējo spēku un slepenībā turēto privāto dzīvi.

* Zāļu *philia* jeb Kāpēc zāles lietojam par daudz?

